

ZUSTER VITALIANA'S VLUCHT UIT RUMST TIJDENS DE EERSTE WERELDOORLOG

Toen ik vroeger met mijn ouders op bezoek ging bij tante nonneke (zuster Marie Cesarine) in Vorselaar, kwam ik dikwijls of meestal zuster Vitaliana tegen. Die zei altijd: "Ik heet ook Goossens en ik ben ook van Rumst maar wij zijn geen familie."

Jaren later kwam ik tijdens het klasseren van allerlei documenten in het lokaal van Rumesta een tekst van haar tegen, gericht aan Karel Swenden, betreffende haar vlucht naar Engeland tijdens de Eerste Wereldoorlog. Ik moest onmiddellijk denken aan haar uitspraak van toen en ik heb geprobeerd om alsnog aan te tonen dat we toch familie zijn maar dat is nog niet volledig gelukt alhoewel haar voorouders van Puurs afkomstig zijn en die van mij van Sint-Amands. Niet ver uit de buurt dus.

Het gezin Goossens kwam terecht in Grimsby, een stad aan de Engelse Noordzeekust, net ten zuiden van Hull, aan de monding van de Humber, zo'n 650 km verwijderd van Rumst.

Ze ontmoetten er nog andere Rumstse vluchtelingen en parochieherder Jozef Feskens, die zijn jeugd te Rumst heeft doorgebracht. Karel Swenden en Jules

Reusens schreven in het *Jaarboek 2004* reeds "Een Rumsts gezin in Engeland onder de Eerste Wereldoorlog", naar aanleiding van een getuigenis op latere leeftijd van Rumstenaar Frans Doms. Er waren heel wat vluchtelingen uit Rumst, mijmert hij. Over de eerwaarde heren Feskens en Doms heeft men het in *Priesters en kloosterlingen van Rumst Sint-Pieter*, p. 29 en 44.

Lees en geniet van het boeiende relaas dat Wilhelmina Goossens, "zuster Vitaliana" ons naliet.

Figuur 1. Zuster Vitaliana.

Schrijfster dezes is zuster Vitaliana (Wilhelmina Goossens), geboren te Rumst op 29 september 1905, dochter van Gustaaf Goossens, geboren te Rumst op 6 augustus 1880, en van Anna Iserman, geboren te Rumst op 13 juli 1883.

Vader bestuurde de eerste baggermachine van de steenbakkerij "Rupel-Nete", in de volksmond "het Gèseleeg" (grasgelaag). Op zomeravonden werkte hij nog in onze uitgestrekte tuin met allerlei fruitbomen en 's winters hielp hij na het werk in de schrijnwerkerij van "Florent van Mon" in de Kazernestraat. Van deze laatste huurden wij het grote huis op de Markt, gelegen naast het toenmalige rijkswachgebouw. In dat huis, dat veel te ruim was voor ons klein gezin, woonden ook onze grootmoeder met vaders ongehuwde broers, Charel en Herman, en het gezin van nonkel Guillaume. Op 16 februari 1914 stierf moeder van een ziekte die nauwelijks 36 uren duurde - was het blindedarmonsteking? Ik was toen acht jaar oud en mijn broer Achiel zes.

Toen de oorlog uitbrak begin augustus 1914 werden 's nachts onze nonkels Herman en Guillaume opgeroepen voor het leger. In het dorp ging alles nagenoeg zijn gewone gang; de kinderen gingen nog naar school tot einde schooljaar. Ik herinner mij nog hoe ontroerd en vurig wij in de klas het gebed voor België baden. Soms kwamen er troepen op weg naar het front door het dorp, maar ook op een keer een lange stoet soldaten te voet die van het slagveld terugkwamen, onder hen menig gekwetste met omwonden hoofd of arm. De maand september vorderde. Intussen hadden officieren van het leger hun intrek genomen naast ons in het rijkswachgebouw; er waren ook soldaten in het dorp gelegerd. Groepjes vluchtelingen kwamen stilaan afgezakt. Op maandag 28 september begonnen de soldaten aanstalten te maken om te vertrekken want de legerkok wou ons een halve koe schenken. Op dinsdag 29 september, mijn negende verjaardag, hadden al zeer vele Rumstenaren het dorp verlaten, ook onze pakken stonden klaar voor de vlucht. Rond vijf uur van de namiddag waren vader en nonkel Charel het dorp ingegaan om te trachten nog aan brood te geraken. Wij waren intussen overgelaten aan de zorgen van een nonkel en zijn verloofde uit Hoboken die sedert enige dagen bij ons vertoefden. Toen ontplofte er opeens een obus op het marktplein. In aller haast kwamen vader en nonkel Charel naar huis, we grepen onze pakken en alle zes gingen we ijlings op de vlucht. Aan de Hollebeek gekomen, merkte vader dat hij zijn portefeuille met geld vergeten had. Hij liep in allerijl naar huis terwijl wij hem opwachtten. Spoedig was hij terug en wist te zeggen dat een kruidenierswinkel aan de overzijde van de Markt in laaiende vlam stond. Met nog andere vluchtelingen - welke weet ik niet - en de laatste Belgische soldaten die in het dorp gelegerd waren, liepen we de Hollebeekstraat en de steenweg naar Reet op. Die werd echter onder vuur genomen; waarschijnlijk hadden de Duitsers door hun verrekijkers de vluchtende soldaten opgemerkt. Vlug daalden we af naar de gelagen aan de linkerkant van de steenweg en legden we ons plat ter aarde tussen de helling van de baan en de logies in. De stukken schrapnel ploften in de grond; 't was of er een compagnie paardenvolk voorbij holde. Na enkele minuten werd het kalm; we namen onze pakken; gelukkig was niemand van ons gekwetst. In de diepte trokken we verder naar links en beklommen daar opnieuw de helling. Er werden nog een paar schoten gelost maar daarmee hield het op. We renden door de rapenvelden en vluchtten voort tot Aartselaar, waar nog verre familie van ons woonde. Vader ging er bij een bakker brood kopen en - niets is toeval - in de winkel ontmoette hij een religieuze van de Dochters van Maria aan wie hij zijn wedervaren van dat jaar vertelde. "Als ik u was," zei ze, "dan ging ik met mijn twee kinderen naar Engeland; daar zou je veilig zijn." Die nacht sliepen we met vieren op de hooizolder bij de familie. De nonkel en zijn verloofde uit Hoboken waren weg, waarschijnlijk naar huis.

De volgende dag, woensdag 30 september, reisden we voort naar Antwerpen, de stad die oninneembaar werd geacht. Antwerpen was toen nog omringd met grachten, waarover valbruggen, en daarachter stadspoorten waarvoor soldaten de wacht hielden. Niemand mocht Antwerpen binnen!... Toen zei er iemand: "Ga naar Hoboken en neem de trein, dan rijd je vanzelf Antwerpen binnen!" Een naïeve raad, die even naïef werd opgevolgd. We namen te Hoboken de trein voor Antwerpen, maar deze reed de ganse nacht door. Toen we 's morgens op donderdag 1 oktober door een station reden, lazen wij: Diksmuide. Eindelijk stopte de trein te Veurne. Helaas, we verstonden niets van het West-Vlaamse dialect

van de mensen daar. We namen opnieuw in de namiddag de trein naar Antwerpen. Toen de avond al lang was gevallen, reden wij het station van Gent binnen. Op vaders vraag wanneer er een trein naar Antwerpen zou vertrekken, luidde het antwoord van de stationschef: "Er rijden geen treinen meer naar Antwerpen." Wat nu gedaan?... Gelukkig kregen we van de goedwillige chef de toelating om in de wachtzaal te overnachten.

's Morgens, vrijdag 2 oktober, gingen we de stad binnen op zoek naar logies. Vader huurde er een gemeubileerde kamer boven een café op de hoek van de Sint-Pietersvrouwenstraat, die we met ons vieren betrokken. Intussen vernamen we dat de zieken van het hospitaal van Mechelen - onder wie waarschijnlijk onze zieke grootmoeder - naar Gent waren overgebracht en er niet ver van ons verblijf in een ziekenhuis vertoefden. We zochten dat hospitaal en inderdaad, we vonden haar op een grote ziekenzaal. We zijn haar nog verscheidene dagen gaan bezoeken. Haar blijdschap ons te zien en de vriendelijkheid van de verpleegsters blijven nog levendig in mijn herinnering. Grootmoeder Philomena De Wachter werd tijdens de Duitse bezetting door haar oudste dochter Leonie naar Rumst teruggehaald en leefde er nog tot 30 maart 1938. Ondertussen hadden vader en nonkel besloten dat we naar Engeland zouden vluchten. We ondergingen een oppervlakkig medisch onderzoek en onze paspoorten werden in orde gebracht.

Op zaterdag 10 oktober verlieten we Gent per tram met bestemming Brugge. Daar rond de middag aangekomen, bevonden we dat er geen verder vervoer per tram of trein naar Oostende mogelijk was. De tocht werd dus maar te voet aangevat. Het was een moeilijke karwei, zeker voor mijn broertje en mijzelf. De streek was ons onbekend, van rusten was er geen sprake. We kwamen Franse troepen tegen op weg naar het front. Het begon al te deemsteren en telkens vader informeerde naar de weg en hoever we nog van Oostende verwijderd waren, bleef die afstand even groot. In de verte zagen we de rode gloed boven die stad. Eindelijk daagde er hulp: een boerenkar met bestemming Oostende kwam aangereden en de voerman nam ons goedwillig mee. Al spoedig vielen wij, kinderen, in slaap. 't Was ongeveer middernacht toen we er aankwamen. Daar vroegen we in een nog open herberg de toelating om met ons vieren op stoelen in een zijgang te mogen overnachten. Dat werd ons geweigerd. Een soldaat nam ons echter mee naar de kazerne waar we in een leegstaande kamer op strozakken sliepen. 's Morgens bracht men ons soldatenkoeken en cornedbeef. Men raadde ons aan spoedig naar de haven te gaan want het was de laatste dag dat er nog boten met vluchtelingen naar Engeland zouden vertrekken. Het was wel zondag 11 oktober, toch woonden

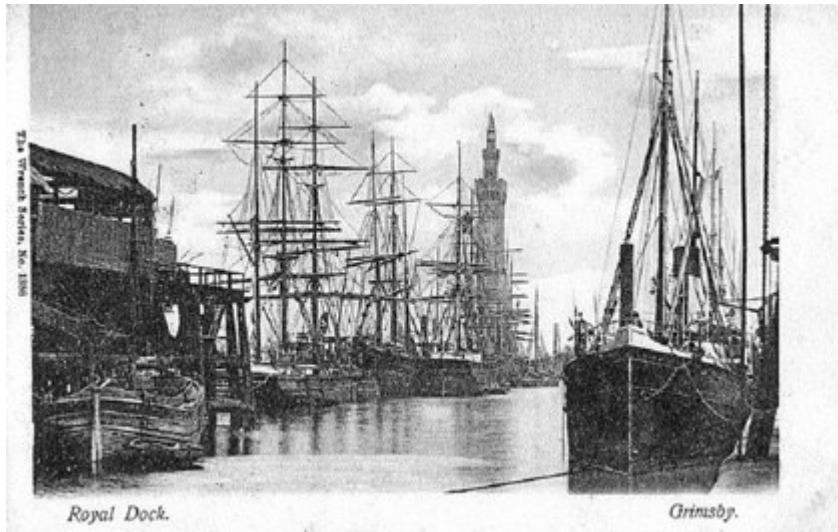
Figuur 2. Een mailboat in de haven van Folkestone. Bron: simplonpc.co.uk

we voor één keer de mis niet bij. Omstreeks tien uur bemachtigden we een plaatsje op het schip, het tweede laatste dat zou afvaren. Op het dek was geen plaats meer, we daalden dus af in het scheepsruim. Na een tiental minuten varen, zagen we voor de eerste maal in ons leven de uitgestrekte zee, water... niets dan water, met hoge golven. De zee was woelig en weldra werd ik zieziek. Geen wonder na zoveel vermoeienis, zo'n korte nachtrust en zulk ongewoon ontbijt. Na een zeereis van vijf à zes uren vaarden we de haven van Folkestone binnen. Een dokter die tussen het volk op de kade stond, gaf bevel mij aanstonds aan wal te laten komen. Gelukkig! ... Na enkele minuten verblijf op vaste grond verbeterde mijn toestand. We werden op treinen gezet en reden naar Londen.

Van het Londense station heb ik onthouden: vele mensen die de vluchtelingen omringden, die een taal spraken waarvan we niets verstonden, die ons leidden naar autocars waarmee we vervoerd werden naar een groot gebouw - Alexandra Palace - waar ons een smakelijk maal wachtte. Daarna werden de vluchtelingen overgebracht naar verscheidene *homes* in de stad. Wij kwamen met ons vieren terecht in St.

Giles's Home. De mannen logeerden in één vleugel van het gebouw, de vrouwen in een andere. 's Morgens kwam vader mij opzoeken om mij te helpen bij het wassen en het verzorgen van mijn haar. Na het ontbijt gingen we eventjes wandelen in de stad. Vriendelijke mensen liepen ons achterna met snoepjes. Over de maaltijden herinner ik me niets dan vierkante dikgesmeerde boterhammen.

Mogelijk was het reeds dezelfde maandag 12 oktober dat we met een groep rond 16 uur per sneltrein uit Londen vertrokken met bestemming Grimsby. In die havenstad, gelegen in Lincolnshire aan de rechteroever van de Humber, was E.H. Jozef Feskens, een Vlaams priester uit Rumst, pastoor van de nieuwe door hem in 1909 gestichte Sint-Pietersparochie. Het was omstreeks 20 uur toen we daar arriveerden in een pover verlicht station. Waarschijnlijk wist onze priester-landgenoot niets over ons toekomen want er was niemand in het station om ons te verwelkomen. Er was daar echter toevallig een gewone burger aanwezig, een zekere heer Barnes, die zó gastvrij was ons groepje van vier mee te nemen naar zijn huis, waar we zijn vrouw, zijn zoon en dochter ontmoetten. Zij ontvingen ons op een goed avondmaal en gaven ons een onderkomen tot vader en nonkel werk zouden gevonden hebben. Het waren protestanten, zeer godsdienstig doch hoegenaamd niet fanatiek. Ze zijn altijd onze trouwe vrienden gebleven. Tijdens dezelfde week is vader in betrekking gekomen met E.H. Feskens, die zich over die jonge weduwnaar (34 j.) ontfermde. Op zaterdag 17 oktober werd ik opgenomen door mevrouw Halliday, een welstellende weduwe die in Corporation Road 43-45, in de parochie van E.H. Feskens, een bloeiende handelszaak had in kleding en kledingstoffen, dameschoeden, tapijten, linoleum, ook speelgoed (in de maand december). Bovendien had ze nog twee dergelijke winkels in de andere stadsgedeelten. Bij haar kwamen regelmatig drie verwanten - een zuster en twee broers - voorraad opdoen voor hun zaak in

Figuur 3. Zicht op de haven van Grimsby. Op de achtergrond de Grimsby Dock Tower uit 1852.

Grimsby, Cleethorpes en Immingham. Zij was een zachte, goede dame met drie volwassen kinderen: Joe, haar zoon, die als vrijwilliger naar 't leger ging en in januari 1917 sneuvelde, en twee dochters, Winnie en Kitty, beiden oud-leerlingen van de Zusters Ursulinen te Londerzeel. Broer Achiel verkoos bij vader te blijven gedurende heel ons verblijf in Engeland. Op zondag 18 oktober, na het ontbijt, daalde Winnie met mij af naar hun winkel. Ik werd er volledig in het nieuw gezet. Daarna ging ik met de Hallidays naar de hoogmis te 11 uur in de Sint-Pieterskerk, gelegen in Watkinstreet, een zijstraat van Corporation Road. Een hele groep Belgen daagde er ook op. Zij kwamen de mis zingen. Na afloop ervan werd ik door allen van kop tot teen bekeken en bewonderd.

Wie waren nu al die vluchtelingen?

- De heer Doms, controleur bij de buurtspoorwegen, vader van E.H. Fr. Doms, met zijn gezin (Rumst).
- De familie August Van Hove-Taelman, schilder, met hun vijf kinderen.
- De gebroeders De Voecht (id.).
- De heer P.G. Tijsmans, ere-leraar in de toonkunde aan de Katholieke Normalschool te Mechelen, met zijn ongehuwde dochter en zoon (Mechelen).
- Zijn broer Aloïs Tijsmans, schoolhoofd te Hemiksem, vader van zeven zonen en twee dochters. Eén ervan, Jozef, onderwijzer, ging als vrijwilliger naar het leger en werd ingedeeld als brancardier bij de genietroepen; één van de twee dochters onderwees Frans in het stadscollege te Grimsby. Zij vergaderde elke morgen de katholieke leerlingen in een klaslokaal voor het morgengebed, terwijl de protestanten daartoe bijeenkwamen in de turnzaal. Die twee dochters zongen 's zondags het

- proprium van de mis op het oksaal, wat ik met aandachtige bewondering beluisterde.
- Mevrouw Tobback met haar zonen Henri en Karel, haar dochters Julia en Margriet en hun dienstmeisje Dymphna (Boom).
 - Het gezin De Meyer met hun dochtertje Maria (Niel).
 - Mevrouw Cosijns, winkelierster, met haar dochter (Mechelen).
- Allen woonden te Grimsby of in het nabije badstadje Cleethorpes.

Aanvankelijk heb ik ook zusters Ursulinen gezien maar die waren spoedig weer vertrokken evenals na een tijdje de familie Doms, vermoedelijk allen naar een soort Belgisch kamp nabij Newcastle.

De familie Van Hove-Taelman verhuisde later ook naar Glasgow. August Van Hove was ziek en overleed aldaar in 1918, enkele weken voor de wapenstilstand. Mijn nonkel Karel is ook na een tijd naar Birmingham vertrokken, waar mijn tante Euphrasie Goossens, gehuwd met Louis Crauwels uit Walem, met hun dochtertjes Yvonne en Charline woonden. Mogelijk zijn er meer vluchtelingen geweest, maar die herinner ik mij niet meer.

De Hallidays waren trouwe parochianen van de Sint-Pietersparochie. Daar had E.H. Feskens een eenvoudige maar stemmige kerk gebouwd, aangepast aan de behoeften van zijn parochie. Naar mijn schatting kon ze 150 à 200 mensen bevatten. Iedere persoon beschikte over een knielbankje en een zitstoel. Biechtstoelen waren er niet; voor biechtgelegenheid gebruikte men de sacristie. Naast de binnendeur van de sacristie was er een elektrische bel aangebracht om de biechtvader te kunnen oproepen, want zijn pastorie stond op een afstandje van de kerk te midden van een nogal grote gazon en omringd van een afsluiting. In latere jaren, na onze terugkeer naar België, bouwde E.H. Feskens, waarschijnlijk op dat terrein, nog een lagere school voor meisjes en een rusthuis voor ouden van dagen. Levendig blijft het nog in mijn herinnering hoe ik eens gans alleen in dat kerkje, op een Witte-Donderdagavond, twee uren in aanbidding doorbracht, echter met grote vrees. Ik had me onbedacht daarvoor ingeschreven zonder rekening te houden met de duisternis die zou invallen en geen enkel ander persoon daagde op om Jezus in de Olijfhof en mij gezelschap te houden!... In dezelfde kerk werden Maria De Meyer en ik, te samen met Engelse kinderen en volwassen bekeerlingen, gevormd door Mgr. Dunn, bisschop van Nottingham. Mijn plechtige communie heb ik nooit gedaan; dat was in Engeland geen gebruik.

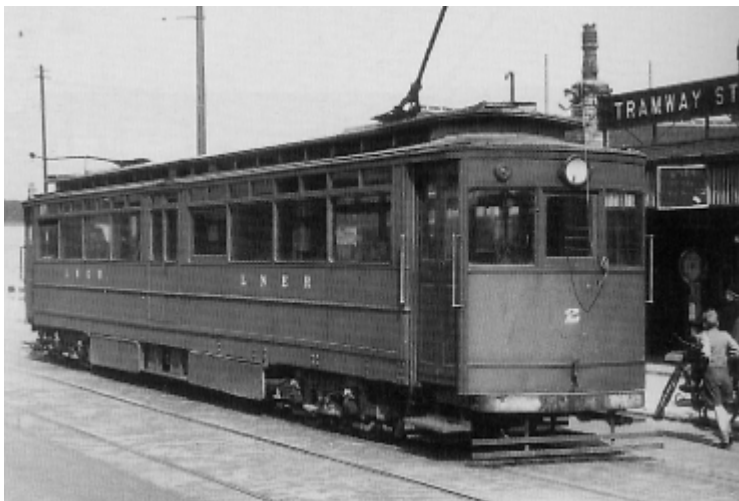
Figuur 4. Jozef Feskens.

Nu terug naar oktober 1914. Aanvankelijk werd ik, omdat ik geen Engels kende, door "Madam" - zó noemde ik haar - naar het atelier gestuurd, waar de modiste met twee leermeisjes werkten. Daar mocht ik poppenkleedjes naaien en poppen helpen aankleden voor de winkel, tegen het kerstseizoen. Soms mocht ik ook een hoed wegdragen die vóór het uitstalraam moest worden geplaatst; ik leerde dan het daartoe nodige zinnetje op voorhand van buiten zeggen. Daardoor, en door de omgang met de winkeljuffers en in het gezin, maakte ik snelle vorderingen. Ik wende spoedig en was er kind van den huize.

Er was in de stad een comité gesticht tot geldelijke ondersteuning van de Belgische vluchtelingen. Het bedrag werd berekend per persoon. Voor een kind was dat zes shilling per week. Vader bracht dat sommetje elke zaterdag bij mevrouw Halliday. Elke zondag na het middagmaal ging ik naar vader. Dan bezochten we meestal bevriende Engelse families ofwel Belgische vluchtelingen: madame Tobback, de heer P.J. Tijsmans, de familie Van Hove. Vader bracht me dan 's avonds terug naar Corporation Road. Intussen had hij werk gevonden in een zagerij in Victoria Street, later in Hainton street, en daarna in de munitiefabriek, waar men de omhulsels maakte voor handgranaten. Hij logeerde eerst in een Engels kosthuis samen met de gebroeders De Voeght, maar de laatste twee jaren verbleef hij bij een ingeweken Belgische weduwe met twee ongehuwde dochters. Zij kookte op zijn Belgisch, wat vader beter beviel.

Het eerste kerstfeest blijft mij nog steeds in het geheugen. Ik kreeg mooie geschenken, o.a. een groot poppenhuis en een mooie pop. Reeds een week vóór Kerstmis was er vanwege een zekere dokter Bennett een groot pak voor mij toegekomen met de vermelding: niet te openen vóór Kerstmis. Hetzelfde gebeurde ook bij mijn broer. Deze pakken waren gevuld met lekkere en allerlei mooie dingen, o.a. eens een schone Ecce Homo, afkomstig van Toledo. Die kerstverrassing van Dr. Bennett bleef een gewoonte zolang we in Engeland waren. Eens nodigde de dokter mij uit op een theevisite. Volgende jaren toen ik vlotter Engels kon, schreef ik hem telkens een dankbriefje. Na Kerstmis mocht ik naar de katholieke meisjesschool van de hoofdparochie St. Mary's. Ik werd er aanvankelijk in het eerste leerjaar gezet. Na Pasen verhoogde ik naar het tweede leerjaar; tijdens het ganse schooljaar 1915-16 volgde ik het derde jaar; het vierde jaar sloeg ik over om in 1916-17 de lessen van het vijfde en zesde leerjaar te volgen en in 1917-18 die van de hoogste klasse. Dat schooljaar legde ik me ook speciaal toe op de Engelse grammatica en nam ik deel aan een examen tot het bekomen van een studiebeurs, waarin ik slaagde. De oude heer P.G. Tijsmans, die ik ook wel eens bezocht op mijn terugweg van de school, was daarover geen beetje fier. Na de zomervakantie van 1918 bezocht ik het stadscollege waar voor de geslaagden alles kosteloos was: boeken, schriften enz. En in mijn thuis bij de Hallidays? In mijn vrije tijd hielp ik in de winkel. Madame vertrouwde me meermalen met het dragen van geldsommen naar de *Bank of England*. Ik mocht ook met de Hallidays op bezoek, naar het theater enz., kortom ik was er kind van den huize.

In de herfst van 1918 kwam er een kentering ten goede in de krijgsverrichtingen aan het front. De kranten meldden dag na dag in grote titel de overwinningen van de geallieerden. Ik volgde deze met spanning. Toen kwam de 11de november. In het college werden al de leerlingen in de turnzaal bijeengeroepen. Het grote nieuws werd meegedeeld: wapenstilstand. Die dag werd mijn laatste schooldag, want - hoe goed de jaren in Engeland doorgebracht ook geweest waren - van toen af ging heel mijn verlangen uit naar de terugkeer naar het vaderland. Er zouden echter nog drie maanden verlopen voor we bericht kregen van onze afreis. Eindelijk, op woensdag 19 februari, na ontroerd afscheid te hebben genomen van onze weldoeners en vrienden, reisden al de Belgische vluchtelingen wonende in Grimsby en Cleethorpes per trein naar Immingham en per overzetboot naar de haven van Hull. Daar werden we op een vrachtschip gezet - volgens mijn overleden broer "De Keible". Ik zie nog hoe de volwassen mannen de oude heer Tijsmans, die niet meer gaan kon, op het schip droegen waar een *kabien* ter beschikking stond van hem en zijn zoon en dochter. De overige vluchtelingen kregen slaapplekken op stapelbedden in de scheepsruimte.

Figuur 5. De elektrische tram naar Immingham rijdt sinds 1912.

In de ochtend van donderdag 20 februari verlieten wij de haven. 't Was een regendag. Vanaf het schip zagen we het elektrisch trammetje naar Immingham rijden. We vaarden Grimsby en Cleethorpes voorbij en toen zette het schip koers naar volle zee. 's Nachts liet men het anker vallen en lag de boot stil: het varen bij nacht was nog te gevaarlijk omwille van mogelijke mijnen. Vrijdag 21 februari stevende het schip voort; eenmaal moesten we allen een kurken jasje aantrekken. Was er gevaar?... Er gebeurde niets. Na de middag bereikten we de Scheldemonding. Te Vlissingen stapte de zeeloods af, een rivierloods

nam zijn plaats in. Omstreeks 15 uur, na het omzeilen van een bocht, zagen we, tot ons aller vreugde, de toren van de Lieve-Vrouwekathedraal in de verte opdagen. Eerst nadat de duisternis was ingevallen bereikten we de Antwerpse haven en zetten wij onze voeten weer op vaderlandse

bodem. Het onderzoek van onze valiezen door de douanen verliep vlot en weldra werden we hartelijk ontvangen door een nicht van vader, die een café hield dichtbij onze landingsplaats. We verbleven een drietal dagen bij haar. We deden wandelingen in de stad. Na twee volle dagen en nachten op de boot, voelde ik nog de beweging van het schip in mij. Zeeziek was ik niet geweest op de terugreis, daar ik al die tijd haast niets had gegeten.

Te Rumst op de Markt vonden we in onze thuis wel onze meubelen terug maar de matras van mijn ouders lag onder een lek op de stenen trap die ooit voor werkpersoneel had gediend. We brachten enkele nachten door bij tante Leonie, vaders oudste zuster, die in de Kazernestraat woonde naast de reeds genoemde schrijnwerkerij van Florent van Mon.

Eerst na Pasen ging ik naar school: ik had aanvankelijk wat last met het vinden van Vlaamse woorden. In de vroege zomer van 1919 stelde vader mij voor naar Grimsby terug te gaan; hij zou een tijdje later mij wel volgen. Te Brussel op de Engelse ambassade eiste men, gezien mijn jeugdige leeftijd, dat ik van mevrouw Halliday een schriftelijk bewijs zou voorleggen door haar ondertekend, ook gehandtekend en gestempeld door het hoofd van de politie te Grimsby, dat zij voor mij zou zorgen tot ik meerderjarig zou zijn. Dat bewijs werd gevraagd en kwam toe. Maar intussen voelde ik mij getrokken tot het kloosterleven. Op de vooravond van nieuwjaarsdag 1920 huwde vader met de weduwe Van Hove-Taelman. Zó stond voor mij de weg open om mijn roeping te volgen. Op 14 oktober 1920 deed ik mijn intrede als postulante te Vorselaar, op 4 april 1921 werd ik ingekleed en op 2 oktober 1922 geprofest. Alhoewel mijn tweede moeder, Valerie Taelman, altijd goed is geweest voor mij, heb ik die stap nooit betreurd en ben ik in 't klooster altijd gelukkig geweest. Ik ontving te Vorselaar nog tweemaal bezoek vanuit Engeland: in oktober van Winnie Halliday, de oudste dochter, en in 1930 van mevrouw Halliday en Winnie. Na de oorlog van 1940 heb ik alle contact, ook schriftelijk, met hen verloren. Naar alle waarschijnlijkheid zijn die goede weldoeners nu bij de Heer.

Addendum. Kwartierstaat van Wilhelmina Goossens, "zuster Vitaliana".

1. Maria Adriana Wilhelmina Goossens, geboren te Rumst op 29 september 1905.
2. Guilielmus Gustavus Goossens, geboren te Rumst op 6 augustus 1880.
3. Anna Philippina Iserman, gestorven te Westmalle op 8 oktober 1995.
4. Petrus Joannes Goossens, geboren te Rumst op 25 augustus 1845.
5. Philomena De Wachter.
8. Josephus Goossens, geboren te Puurs op 11 januari 1814. Hij huwde te Breendonk op 10 mei 1843.
9. Maria Rosalia Van Assche.
16. Joannes Franciscus Goossens stierf te Puurs op 17 oktober 1832.
17. Joanna Catharina De Moor.

Bibliografie

- Swenden, K. & J. Reusens (2004). Een Rumsts gezin in Engeland onder de Eerste Wereldoorlog. In: *Jaarboek 2004*. Rumst: Rumesta.
- *Priesters en kloosterlingen van Rumst Sint-Pieter* (1986). Rumst: Rumesta.

Jan Goossens